

Sagan um opinberun alls þess sannleika er menn þekkja, sýnir að eitt fullvissu orð talað til einsmanns, ber meiri ávexti en langar miðlunar ræður básúnaðar framan í almenningi. Ef vér segjum upphátt frá þeim sannleika, er oss hefir opinberast sem einstaklingum, megum vér trúa því, að á sínum tíma kemst hann út á meðal fólksins. Ef vér gjörum vora skyldu þá gjörir guð sína. Ef vér sáum sæðinu, lætur guð og eðlislögmál hans það vaxa og bera ávöxt. Þar þrjár stórsyndir er fagnaðarboðskapur Jesú fyrirðamir eru: Aurasýki, Eigingirni og Áhyggjur. Vér sem frjálstrúar menn skulum ekki gjöra oss seka um þar. Stórir og smáir, styrkir og veselir, þurfum vér ekki að kvíða, ekki bera áhyggjur. Séum vér trúir og áreiðanlegir vorri köllun, skilar öllu í land. Guð ber umhyggju fyrir frjálsum kristindómi, ef vér töpum ekki áhuganum fyrir hugsjónum þeim, sem hreyfa sér í hjarta vora.

En vér skulum minnast eins, að þjóðfélagið gengur til glötnunar, eygi það ekkert út fyrir það hversdagslega. Engin mannleg stofnun er svo fullkomin, að hún fái viðhaldið réttláti, trúfesti, háttsemi, kærleika í það óendanlega, án þess hún auðgist að sannleika, hugsjónum og skilningi, en á því hvílir öll heimsins framför. En kyrkja vor á aðeins einn tilgang, þann, að veita viðtöku öllum þeim opinberunum, er borist fá milli þess stundlega og eilífa, mannlega lífi til styrktar og þekkingar. Verjum því öllum þeim tíma, öllum þeim kröftum, er vér getum, því til fulltingis. Heimurinn er stór! Þess stærra er líka verkefnið, þess bjartari framtíðin, þess dýrðlegra verðkaupið, og þá öllu er lokið, þess sælli friðurinn. Ekki vér, heldur guð einn, afskamtar árangurinn, er frelsi og sannleikur leiða í ljós. Og hann skamtar ekkert smátt. Alheimurinn ber vott um það og innstu tilfinningar vorrar sálar.

